

Rek a kouzelný kolotoč

Jakub Sládeček

Byla nebyla jedna velká bouda, ve které bydlel pes Rek. Boudu měl na jedné obrovské zahradě. Ta zahrada byla opuštěná. Rek uměl mluvit. Jednou na podzim našel Rek na zemi padesátikorunu. Řekl si, že ji vrátí komu patří, ale když zjistil, že není podepsaná, tak si ji nechal. Šel do obchodu a tam si koupil Kinder vajíčko. V boudě ho otevřel, čokoládu snědl a když otevřel krabičku, byla tam... kolotoč! Nebyl to obyčejný kolotoč, ale kouzelný kolotoč. Byl zdobený květy, které krásně voněly. „No, je docela pěkný,“ řekl si Rek. „Dobrý den, „ pozdravil kolotoč. „A dokonce mluví!“ řekl si Rek. „No, tak povídej a už si něco přej,“ vzdychl kolotoč. „Já si smím něco přát?“ zeptal se Rek. „Ano, ale jen něco pěkného pro kamarády“, řekl kolotoč. „A pro sebe si smím také něco přát?“ ptal se Rek. „Ano, ale až uděláš nějakému kamarádovi radost.“ řekl kolotoč. „A tak to bude navždy?“ zeptal se Rek. „Ne, až ti splním jedno přání, tak zmizím.“ podotkl kolotoč. „Dobře.“ souhlasil Rek. Rek měl kamarádů dost, ale přemýšlel, kterému z nich by kolotoč mohl udělat radost. Reka napadlo, že by mohl kolotoč uzdravit Fíka, kterého srazilo auto. Kolotoč Fíka uzdravil, Fík mu poděkoval, že může zase běhat. Teď už si mohl Rek něco přát. „Přeji si, aby byl z tebe doopravdický kolotoč.“ řekl Rek. Rek pozval své kamarády a všichni se pěkně potočili. Zazvonil zvonec, a pohádka je konec.

Béd'a a Líza

Nela Nasswetterová

Byl jednou jeden hodný pejsek, a ten se jmenoval Béd'a. Béd'a měl nejraději podzim, protože se pomalu blížily Vánoce. Na Vánoce si moc přál kolotoč.

Jednou večer šel na procházku a uviděl zraněnou kočku Lízu. Ta měla zraněnou přední packu a tak ji vzal domů. Pejsek se o Lízinku pěkně staral. Když se kočička vyléčila, oba z toho měli velkou radost. Od toho dne se stali nerozlučnými kamarády. Na Vánoce se spolu upekli voňavé cukroví a na štědrovečerní večeři si usmažili kapra. Pod stromečkem si společně rozbalili vysněný kolotoč.

Nejlepší kamarádi

Jan Balcar

Byl podzim a Jindra se točil na kolotoči. Jeho malý pejsek se radoval z toho, že je tak krásně. Jmenoval se Alík. Nebyl to obyčejný pejsek, Alík totiž uměl mluvit. Ti spolu dováděli, panečku! Když byl podzim, skákali spolu do listí a pouštěli draka. V zimě stavěli úkryt ze sněhu. A když bylo léto, koupali se spolu v řece. Zkrátka měli se rádi, byli to dobří kamarádi. Ale o tom, že Alík umí mluvit, nikomu nikdy neřekli, ani rodiče o tom nevěděli. Jednoho krásného rána spolu seděli na chatě u stolu a snídali, ale Alíkovi snídaně nechutnala. Najednou mu kolem čumáku zavoněla buchta. Nevěděl, že to čarodějka vaří buchtový lektvar, aby tak nalákala zlobivé děti. Ty pak proměnila za trest v různá zvířátka. Alík šel za vůní, ale Jindra ho nemohl zastavit. Byl jako omámený. Došli až k chaloupce, kde bydlela čarodějnice. Naštěstí nebyla doma. Alík se napil kouzelného lektvaru a začal se proměňovat. Jindra nemohl uvěřit vlastním očím – z Alíka se stal kluk! Byl to jeho dávno ztracený kamarád Lojzík. Byli oba rádi, že jeho kletba pominula a společně se vrátili domů k rodičům. Od té doby nebyli jen kamarádi, ale byli nejlepšími kamarády až na věky.